

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

BMI0072

សម្ភាសន៍ជាមួយឈ្មោះ ប្រាក់ សារិន ហៅ ប្រាក់ ភីមយ៉ាន

ភេទស្រី អាយុ៥៣ឆ្នាំ

មុខងារជំនាន់ខ្មែរក្រហម «និរសា»

មុខងារបច្ចុប្បន្ន «កិសករ»

ស្រុកកំណើតនៅភូមិពពេល ឃុំពពេល ស្រុកត្រាំកក់ ខេត្តតាកែវ

រស់នៅភូមិចំបក់ ឃុំបឹងបេង ស្រុកម៉ាឡៃ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ

ថ្ងៃទី២០ ខែតុលា ឆ្នាំ២០១០

សម្ភាសន៍ដោយ: សុខ វណ្ណៈ

០០:៤០:៤១

១៦ទំព័រ

វណ្ណៈ : ខ្ញុំសូមណែនាំខ្លួនថាខ្ញុំមកពីខាងណា?

សារិន : បាទ ។

វណ្ណៈ : ខ្ញុំឈ្មោះសុខ វណ្ណៈមកពីមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា ខ្ញុំមកដល់ស្រុកម៉ាឡៃចង់ដឹងរឿងរ៉ាវខ្លះ ដែលទាក់ទងពីមុនមកថាម៉ាឡៃសំបូរដើមឈើដំមានភូមិមានស្រុកអីចឹងណាស់ម៉ែង ។

សារិន : បាទ ។

វណ្ណៈ : ហ្នឹងចង់ដឹងប្រវត្តិផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ម៉ែងខ្លះ ដែលធ្លាប់ឆ្លងកាត់កាលសម័យលន់ នល់រហូតដល់ សម័យខ្មែរក្រហម ក្រោយសម័យខ្មែរក្រហម៧៧ ជួបបញ្ហាទាក់ទងអ្វីខ្លះហើយមកដល់ពេល នេះអីចឹងណាស់ម៉ែង ។

សារិន : បាទ ។

វណ្ណៈ : ហើយបទសម្ភាសន៍ជាមួយម៉ែងនេះ ខ្ញុំចង់សុំការអនុញ្ញាតពីម៉ែងចង់យកទៅសរសេរជាសៀវភៅ ដើម្បីឲ្យក្មេងជំនាន់ក្រោយបានដឹងបានឮ តើម៉ែងអនុញ្ញាតទេ?

សារិន : បាទ ។

វណ្ណៈ : ចឹងខ្ញុំចង់ស្គាល់ឈ្មោះម៉ែង ម៉ែងឈ្មោះអីដែរ?

សារិន : ខ្ញុំឈ្មោះប្រាក់ សារិន ។

វណ្ណៈ : ចឹងម៉ែងមានឈ្មោះផ្សេងទៀតទេ?

សារិន : ឈ្មោះខ្ញុំកំណើតឈ្មោះ ប្រាក់ ភីមយ៉ាន ។

វណ្ណៈ ចឹងហៅប្រាក់ក៏ម យ៉ាន?

សារិនៈ ចាស ។

វណ្ណៈ : ម៉ីងអាយុប៉ុន្មានហើយ?

សារិនៈ : ខ្ញុំអាយុ៥២ឆ្នាំហើយ ។

វណ្ណៈ : ប្តីម៉ីងឈ្មោះអីដែរ?

សារិនៈ : ប្តីខ្ញុំឈ្មោះ ទន់ ណន ។

វណ្ណៈ : ម៉ីងមានកូនប៉ុន្មាននាក់?

សារិនៈ : ខ្ញុំមានកូន៤ ប៉ុន្មាននាក់ ។

វណ្ណៈ : ស្រីប៉ុន្មាន?

សារិនៈ : ស្រី៣ ប្រុស១ ។

វណ្ណៈ : បងប្អូនបង្កើតមានប៉ុន្មាននាក់?

សារិនៈ : មាន៤ នាក់ ។

វណ្ណៈ : នៅរស់ទាំងអស់ឬមួយយ៉ាងម៉េច?

សារិនៈ : នៅរស់ទាំងអស់ ។

វណ្ណៈ : ឪពុកម៉ីងឈ្មោះអីដែរ?

សារិនៈ : ឪពុកខ្ញុំឈ្មោះប្រាក់ ពេន ។

វណ្ណៈ : ម្តាយឈ្មោះ?

សារិនៈ : ម្តាយឈ្មោះទេស កែម ។

វណ្ណៈ : ចឹងឪពុកម្តាយនៅរស់រាល់ថ្ងៃដែរ?

សារិនៈ : ចាស! គាត់នៅរស់រាល់ថ្ងៃ តែឪពុកស្លាប់នៅតែម្តាយ ។

វណ្ណៈ : ចឹងឪពុកស្លាប់?

សារិនៈ : ចាស ។

វណ្ណៈ : ស្រុកកំណើតនៅភូមិអី?

សារិនៈ : ស្រុកកំណើតនៅភូមិពពេល ស្រុកត្រាំកក់ ខេត្តតាកែវ ។

វណ្ណៈ : ភូមិពពេល?

សារិនៈ : ចាស! ឃុំពពេល ។

វណ្ណៈ : ចឹងភូមិពពេលឃុំពពេលទៀត?

សារិនៈ : ចាស! មិនស្គាល់ភូមិដងភ្លេច ភូមិពពេលចឹងហើយស្រុកត្រាំកក់ ខេត្តតាកែវ ។

វណ្ណ: : ចឹងឥឡូវម៉ែននៅភូមិអី?

សារិន : ឥឡូវនេះខ្ញុំនៅភូមិចំបក់ ឃុំបឹងបេង ស្រុកម៉ាឡៃ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ ។

វណ្ណ: : ចឹងកាលនៅជាមួយឪពុកម្តាយម៉ែនមានប្រពន្ធរៀនសូត្រទេ?

សារិន : ខ្ញុំរៀនបានត្រឹមថ្នាក់ទី១១ ។

វណ្ណ: : ចឹងហេតុអីបានជាម៉ែនឈប់រៀន?

សារិន : ចុះស្រុកគេកើតសង្គ្រាមស្រុកគេសម័យលន់ នល់ហ្នឹងហើយដល់ឆ្នាំ៧៥ កើតសង្គ្រាមទៅក៏ឈប់ បានរៀនទៅ ។

វណ្ណ: : ចឹងសូមម៉ែនរៀបរាប់តាំងពីឆ្នាំ១៩៧៤ម៉ែនចូលបដិវត្តន៍នៅកន្លែងណាខ្លះហើយធ្វើអីខ្លះ?

សារិន : ឆ្នាំ៧៤ខ្ញុំចេញពីផ្ទះមកទៅនៅកងកុមារជាមួយនៅមន្ទីរ០៥ នៅជាមួយប្រធានកាលហ្នឹងឈ្មោះ អីទេ ភ្លេចបាត់ហើយប្រធានឈ្មោះ ពូសោមនិងបងជាតិទៅធ្វើការជាមួយគេហ្នឹង ។

វណ្ណ: : ធ្វើអីខ្លះកាលនៅមន្ទីរហ្នឹង?

សារិន : នៅមន្ទីរហ្នឹងគេឲ្យចាំមន្ទីរឲ្យគេ គេចេញដើរធ្វើការតាមភូមិតាមអីខ្ញុំមិនដែលបានទេខ្ញុំ នៅចាំតែ កន្លែង ។

វណ្ណ: : ចឹងម៉ែនមានប្រពន្ធតំសំបូត្រអីទេ?

សារិន : អត់ទេ ។

វណ្ណ: : ដល់ខ្មែរក្រហមឈ្នះនៅឆ្នាំ១៩៧៥ ម៉ែនធ្វើអីទៀត?

សារិន : ខ្មែរក្រហមឈ្នះនៅឆ្នាំ៧៥ នេះ អង្គការខ្ញុំមកធ្វើការនៅព្រៃសទ្ធាលក់ហ្នឹង មកនៅចាំកន្លែងឲ្យ គេដែរ ដូចជាស្នាក់ការគេនៅកន្លែងណាគេឲ្យនៅចាំហ្នឹងហើយ ។

វណ្ណ: : នៅចាំមន្ទីរដែរ?

សារិន: បាទ ។

វណ្ណ: : មន្ទីរហ្នឹងជាមន្ទីរអីគេ?

សារិន : មន្ទីរហ្នឹងជាមន្ទីរ២០២ កាលហ្នឹងរត់ការខាងអីទេ ភ្លេចអស់ហើយដូចជារត់ការនាំសារទៅណា មកណាអី ពីកងនេះទៅកងនេះមួយៗ ចឹងទៅណាស់ ។

វណ្ណ: : ចឹងជាអ្នកនាំសំបូត្រ?

សារិន : បាទ! នាំសំបូត្រដល់ដុតពីហ្នឹងបានគេដាស់ពីហ្នឹងមកបានមកឲ្យមកនៅវាលវែងអូរសោមហ្នឹង អះ! មកនៅកំពង់សោមក្រោយមកឆ្នាំប៉ុន្មានខ្ញុំមិនបានចាំទេ មកនៅកំពង់សោមបានប្រហែល ជា៦ខែទៅ៧ខែក៏បែកយួនចូលតែម្តង ក៏នាំគ្នារត់មកឆ្នងដីថៃតែម្តង ។

វណ្ណ: : ចឹងឆ្នាំ៧៥ - ៧៦ - ៧៧ - ៧៨ អីហ្នឹងម៉ែនជាអ្នកនាំសំបូត្រ?

សារិន : បាទ! ជាអ្នករត់សំបុត្រនិងជាអ្នកចាំកន្លែងឲ្យគេ ។

វណ្ណៈ : ចឹងជាអ្នករត់សំបុត្រហ្នឹងតាមមិនដឹងរត់ពីណាទៅណា ?

សារិន : រត់សំបុត្រនិងដូចជាកងវរៈសេនាតូបហ្នឹងវាមានប័កងចឹងទៅណា មានប័កងអនុសេនាធំខ្ញុំជាអ្នក
នាំសារទៅឲ្យកង៣៥ កង៣៤ កង៣៣មានប័កងហ្នឹង ខ្ញុំជារត់ចុះឡើងប័កងហ្នឹងឯង ។

វណ្ណៈ : ចឹងពីណាជាអ្នកឲ្យយើងរត់?

សារិន : ឈ្មោះបងយឹម ។

វណ្ណៈ : បងយឹមគាត់ធ្វើអី?

សារិន : គាត់មាននាទីជាប្រធានវរៈ គេប្រើឲ្យទៅក៏ទៅតាមគេហើយ ។

វណ្ណៈ : ចឹងរត់សំបុត្រនៅតែក្នុងភ្នំពេញទេ?

សារិន : បាទ ។

វណ្ណៈ : ចឹងបងយឹមហ្នឹងគាត់នៅរស់ទេ?

សារិន : មិនដឹងដែរ ព្រោះរត់បែកគ្នា ខ្ញុំចេញទៅកំពង់សោមមកក៏បែកគ្នារហូតមក ខ្ញុំមិនដឹងថាគាត់ទៅ
ណាមកណាទៀតខ្ញុំមិនប្រាកដដឹង ។

វណ្ណៈ : កាលហ្នឹងមិនហូបចុកគ្រប់គ្រាន់ទេ កាលរត់សំបុត្រនៅពេលហ្នឹង?

សារិន : កាលឆ្នាំ៧៥ យើងបានហូបចុកគ្រប់គ្រាន់ អ៊ី! មានហូបចុកគ្រប់គ្រាន់អីមានខ្វះម្តងម្កាល ដែល
ហ្នឹងថ្ងៃណាខ្លះៗ ថ្ងៃណាមានហូបគ្រប់គ្រាន់ៗ ចឹងទៅ ។

វណ្ណៈ : ចឹងមានខ្វះម្តងម្កាល?

សារិន : បាទ ។

វណ្ណៈ : ចឹងនៅឆ្នាំ១៧៧៨ មិនមកធ្វើអីនៅកំពង់សោម?

សារិន : នៅឆ្នាំ៧៨ គេឲ្យមកនៅស្ថានកងកេងហ្នឹងគេឲ្យមកធ្វើស្រែដកស្កូវ ។

វណ្ណៈ : ពីណាជាប្រធាននៅហ្នឹង?

សារិន : ប្រធាននៅហ្នឹងឈ្មោះបងធី ។

វណ្ណៈ : ចឹងរាល់ថ្ងៃមានដឹងថាគាត់នៅណាទេ?

សារិន : ខ្ញុំមិនប្រាកដដឹងថាគាត់នៅណាទេ បែកគ្នាអស់ហើយ ។

វណ្ណៈ : ចឹងខ្ញុំចង់សួរមកទៅកន្លែងមិនធ្វើការនៅភ្នំពេញ មិនមានដែលឃើញកណៈប្រតិភូឬបានឃើញពី
ណាមានមុខមាត់ធំៗណាទៅកន្លែងមិនដឹងដែរ?

សារិន : ខ្ញុំមិនសូវបានជួបប្រទះទេ ឃើញមានភ្ញៀវធំៗមកខ្ញុំមិនសូវបានឃើញនឹងគេទេ ។

វណ្ណៈ : ចឹងឃើញមានភ្ញៀវធំៗមកដែរ?

សារិន : មិនសូវបានជួបនឹងគេទេ ដូចជាយើងនៅតែដូចម្តង ។

វណ្ណៈ : ចឹងមានបានស្គាល់តា នួន ជា តាប៉ូល ពត អៀង សារីអីដែរ?

សារិន : អត់ទេ មិនដែលឃើញមុខសោះ ។

វណ្ណៈ : ចឹងតាម៉ុក?

សារិន : តាម៉ុកស្គាល់ ធ្លាប់ឃើញគាត់ម្តងម្កាល បើតាប៉ូល ពតមិនដែលឃើញទាល់ឥឡូវនេះ ។

វណ្ណៈ : ចឹងតាម៉ុកគាត់កាចទេ?

សារិន : ខ្ញុំមិនដែលបាននៅជាមួយផងធ្វើម៉េចបានដឹង ។

វណ្ណៈ : ចឹងគ្រាន់តែឃើញគាត់?

សារិន : បាទ! គ្រាន់តែឃើញ ។

វណ្ណៈ : ចឹងកាលហ្នឹងម៉ីនចូលបដិវត្តនៅឆ្នាំ៧៤ ម៉ីនមានអាយុប្រហែលជាប៉ុន្មាន?

សារិន : ខ្ញុំមានអាយុប្រហែលជា ១៦ អីដែរ ។

វណ្ណៈ : ចឹងកាលម៉ីននៅកំពង់សោមរហូតដល់យួនចូលមកនៅពេលយួនចូលមកឆ្នាំ១៩៧៧ ហ្នឹង ហេតុអីបានជាម៉ីនមិនតមកផ្ទះ?

សារិន : កាលហ្នឹងខ្ញុំនៅខ្មៅដូះ គេថាយួនមិនឲ្យចូលស្រុកយួនវះពោះប្រកស្មៅហើយភ័យចេះតែមកទៀតមកខ្ញុំខ្លាច កាលម៉ែខ្ញុំតមកដែរ តែគាត់ខ្មៅដូះអស់ គាត់ថាយ៉ាងណាយ៉ាងណាក៏គាត់ខ្មៅដូះដែរ គេរត់ទាំងអស់ម៉ែស្រុកម៉ាកូមិតាតែវហ្នឹងគេរត់ទាំងអស់ ម៉ែខ្ញុំតមកជួបខ្ញុំនៅភ្នំដីរមាលហ្នឹង ។

វណ្ណៈ : ចឹងម៉ែខ្ញុំម៉ីននៅនេះដែលចឹង?

សារិន : អត់ទេ ម៉ែខ្ញុំនៅស្រុកវិញទាំងអស់ ខ្ញុំអត់រត់ទៅតាមគាត់គេវះពោះប្រកស្មៅយ៉ាងម៉េចខ្ញុំមកនេះមក ។

វណ្ណៈ : ចឹងម៉ីនរត់អស់រយៈពេលប៉ុន្មានទៅបានមកដល់ព្រំដែននេះ?

សារិន : ដឹងរយៈពេលប៉ុន្មានខ្ញុំមិនចាំទេ ។

វណ្ណៈ : ចឹងម៉ីនមានគិតថាយូរទេ?

សារិន : យូរដែលដាច់បាយតាមផ្លូវវេទនា ដាច់បាយបបរមួយកំប៉ុងហូបគ្នា ៣០ ទៅ ៤០ នាក់អីនោះ ហូបជាមួយ ធាងត្រាវដើមស្ពឺដូចដើមត្រាវចឹងដើមឈើព្រៃហ្នឹង បបរហូបទំរំដីថៃ វេទនាណាស់ កាលរត់យួន ។

វណ្ណៈ : ចឹងឃើញមានមនុស្សសម្លាប់ទេ?

សារិន : មនុស្សស្លាប់ដោយសារអត់បាយច្រើនណាស់ជំនាន់ហ្នឹង មានលុតទឹកក៏ច្រើន អ្នកស្លាប់ក៏ច្រើន អ្នកស្លាប់ដោយអត់បាយឃើញស្លាប់តាមដូរវរហូត ។

វណ្ណៈ : មានឃើញក្មេងទេ?

សារិន : មាន កាលហ្នឹងក្មេងអាយុ៤ឆ្នាំទៅ៥ឆ្នាំហែលទឹកមិនរួចគេបោះចោលក្បែរៗ មានទឹកហ្នឹង ម៉ែខ្ញុំ មកតែខ្លួនទុកកូនចោលហ្នឹងទៅ ។

វណ្ណៈ : ហេតុអ្វីបានជាមិនយកកូនមកជាមួយ?

សារិន : យកមកមិនបានព្រោះទឹកហូរខ្លាំងពេក មិនខរបស់ក្តីអីទេ មានខរបស់ក្តីអាជ្ញាទឹកហ្នឹង ខ្លះចង់ អង្រឹងដាក់កូនចោល ខ្លះដាក់កូនចោលក្នុងកម្ពុប្យស្សី ខ្លះតស៊ូយកកូនមកបាន ខ្លះដាក់ចោលតាម ដូរវ ។

វណ្ណៈ : ដាច់ចិត្តដែរ?

សារិន : បាទ! កូនអាយុ៤ឆ្នាំ៥ឆ្នាំហើយហ្នឹងទុកកូនចោលព្រោះយកមកមិនកើត ពួកខ្ញុំនារីឃើញចឹង បានត្រឹមតែអាណិតហ្នឹងថាជួយយកទ្រុឌបានមកយកមិនបានដូចគ្នា មកតែជីវិតខ្លួនឯងសឹកតែមិន បានផង ។

វណ្ណៈ : ចឹងរត់មកនេះនៅឆ្នាំ៧៧ដែរទេ?

សារិន : បាទ ។

វណ្ណៈ : កាលហ្នឹងចូលទៅថ្ងៃបានប៉ុន្មានផង?

សារិន : កាលរត់មកដល់នេះនៅកោះកុងខ្លះខែមិននៅក្នុងដីថៃ គេនាំចូលដីថៃ បានរយៈពេលមួយខែ គេនាំមកទីនេះតែម្តង កាលមុនចូលដូរវកោះកុងណាអានូនបានរយៈពេលមួយខែបានមកហ្នឹង នាំមកដើរប្រហែលជាពីរខែទៀតបានមកដល់ហ្នឹង ដើរហូតមក មកដល់ហ្នឹងកាល៧៧ហ្នឹងខ្ញុំនៅ ហ្នឹងរហូតតែខ្ញុំនៅដូរវខាងនោះ ជិតមាត់អូរនោះកាលហ្នឹង ។

វណ្ណៈ : ចឹងឆ្នាំ៧៧ហ្នឹងដែលមកដល់ម៉ាឡៃហ្នឹង?

សារិន : បាទ ។

វណ្ណៈ : ចឹងចេញពីកោះកុងចំនួនពីរខែទៀតបានមកដល់ម៉ាឡៃ?

សារិន : បាទ ។

វណ្ណៈ : មកដល់មីនរៀបការនៅឆ្នាំណាដែរ?

សារិន : ខ្ញុំការនៅឆ្នាំ៧៧ហ្នឹងឯងដែរ ។

វណ្ណៈ : ចឹងការភ្លាម?

សារិន : ខ្ញុំមកកាលហ្នឹងបានប្រហែលជាពីរខែទៀតវាសួរបានសែនព្រេនហ្នឹងគ្នាទៅការហ្នឹង មានមេកងទ្វេ ឡើងប្តេជ្ញាអារម្មណ៍ ។

វណ្ណៈ : កាលហ្នឹងមានប៉ុន្មានគូរ?

សារិន : កាលហ្នឹងមានតែមួយគូរហ្នឹងឯង ក្រោយមកទៀតគេប្តេជ្ញាបន្តគ្នាមករហូតមក ដល់ក្រោយ មកទៀតឆ្នាំ៨០ អីហ្នឹងបានជាគេការមានភ្លេងហើយជំនាន់ខ្ញុំអត់ទេ ។

វណ្ណៈ : ចឹងការចាប់ដៃដូចជំនាន់ខ្មែរក្រហមចឹង?

សារិន : បាទ ។

វណ្ណៈ : ប្តីមីនកាលហ្នឹងគាត់ធ្វើអីដែរ?

សារិន : កាលហ្នឹងគាត់ជាអ្នកបើកឡាន ។

វណ្ណៈ : គាត់បើកឡាន?

សារិន : គាត់បើកឡានជំនាន់យើងប្តីឆ្នាំគាត់ជាអ្នកដឹកជញ្ជូនជើងគោក ។

វណ្ណៈ : បាទ ។

សារិន : តែមិនបានស្គាល់គ្នាទេសម័យប្តីឆ្នាំ មកស្គាល់នៅពេលរត់យួននេះឯង ។

វណ្ណៈ : ចឹងជួបគ្នានៅរត់យួននេះទេ?

សារិន : បាទ ។

វណ្ណៈ : ចឹងកាលរត់មកនៅហ្នឹងអត់មានចាញ់អីទេ?

សារិន : កាលហ្នឹងឈឺចាញ់ឡើងជ្រុះសក់អស់ ចាញ់ឈឺគ្រុនអាឈឺក៏ឈឺអត់បាយក៏អត់ ។

វណ្ណៈ : ចឹងម្នាក់ៗ សុទ្ធតែធ្លាប់ចាញ់?

សារិន : ចាញ់ឆ្អែតហើយ ក្តៅញាក់ៗ នោះវាឆ្អែតហើយ ។

វណ្ណៈ : ចឹងម្នាក់ៗ ចាញ់យ៉ាងម៉េចទៅ?

សារិន : ម្នាក់ចាញ់រាប់ខែរាប់ឆ្នាំនោះមិនមែនលេងៗ ម្នាក់ៗ គិតថាមិនរស់ឯង ខ្ញុំមានប្អូនបង្កើតមកមួយ ដែរនឹកស្មានថាមិនបានរស់ទេ ឈឺទាំងអស់គ្នានៅនេះឯងពេល៧៧ ។

វណ្ណៈ : ចឹងនៅពេលចាញ់មានថ្នាំសារ៉ូមពីណាយកមកចាក់ទៅ ។

សារិន : ពេលចាញ់ហ្នឹងរត់ទៅជំរុំសាយអេក បានរាំងបើកថ្នាំត្រូវកាកបាទក្រហមហ្នឹងបានបារាំងបើក ថ្នាំត្រូវ គេបើម្ហូបអាហារនិងចំណីត្រូវបើអង្ករខ្លាញ់ប្តីចេញម៉ាសតុទៅបានហូបគ្រប់គ្រាន់ ។

វណ្ណៈ : ចឹងនៅឆ្នាំ៧៧ហ្នឹងមានបារាំងចូលជួយហើយ?

សារិន : បាទមានខាងកាកបាទចូលជួយ ។

វណ្ណៈ : ចឹងកាលប្តឹងខ្មែរក្រហមរៀបចំកំលាំងឡើងវិវ័ជាមួយទ័ពយួនឆ្នាំ៧៧-៧៨ - ៧៩ - ៨០ ឬ ៨១ - ៨២ ប្តឹង មានទ័ពនារីទៅវិវ័ជាមួយបុរសដែលប្តឹងមានតែបុរសទេ?

សារិន : ឆ្នាំ៧៧ ប្តឹង ។

វណ្ណៈ : បាទ ។

សារិន : កាលប្តឹងអត់មាននារីទៅឡើងវិវ័ទេ មានតែបុរសគេជាអ្នកឡើងទៅវិវ័ នារីនៅខាងក្រោយ បុរសគេអ្នកឡើងឈានមុខគេទៅវិវ័ ។

វណ្ណៈ : ចឹងនារីនៅក្រោយ?

សារិន : បាទ ។

វណ្ណៈ : នៅខាងក្រោយប្តឹងជួយជញ្ជូនគ្រាប់ប្តឹងយ៉ាងម៉េច?

សារិន : កាលឡើងវិវ័ឆ្នាំ៧៧ ប្តឹងនារីខ្លះគេជញ្ជូនគ្រាប់ ខ្លះនៅក្រោយតែខ្ញុំគេជម្លៀសទូទៅនៅជំរំអស់ ហើយ ប្តឹងកាលគេវិវ័គ្នាខ្ញុំទៅនៅជំរំខ្ញុំជំរំអស់ហើយប្តឹងកាលគេវិវ័គ្នាប្តឹង ។

វណ្ណៈ : ចឹងមីនទៅនៅជំរំ?

សារិន : បាទ ។

វណ្ណៈ : ចឹងមីនមានដឹងថានៅប្តឹងគេហៅតំបន់ប៉ុន្មានកាលវិវ័ប្តឹង?

សារិន : កាលវិវ័ប្តឹងមីនដឹងជាគេវិវ័អីណា ។

វណ្ណៈ : កាលប្តឹងអ្នកយកដើងខ្មែរក្រហមវិវ័នៅនេះហើយវិវ័ជាមួយយួននៅខាងក្នុងយួនខ្មែរប្តឹងណាស់ គេមិនរៀបចំកំលាំងខ្មែរក្រហមមានកងពលអីចឹងណាស់ ។

សារិន : កាលជំនាន់ប្តឹងខ្ញុំទៅនៅជំរំហើយ ។

វណ្ណៈ : ចឹងប្តីនៅនេះ?

សារិន : បាទ! ប្តីនៅទីនេះ ។

វណ្ណៈ : ចឹងកាលនៅជំរំហេតុអីបានជាមីនមិនរត់ទៅក្រៅប្រទេស?

សារិន : ខ្ញុំល្ងង់ណាស់កាលប្តឹង ខ្ញុំត្រូវទៅខាងក្រៅគេរើសយកអ្នកមាននិន្ទាការជំនាន់សម្តេចសីហនុ ណាស់ ។

វណ្ណៈ : បាទ ។

សារិន : ជំនាន់សម្តេចសីហនុប្តីខ្ញុំគាត់ធ្វើមេប៉ូលីស ខ្ញុំប្រាប់ប្រវត្តិតាមត្រង់គេក៏រើសយើងយកទៅ ប្រទេសទីបី តែមិនដឹងជាប្រទេសមួយណាទេតែដឹងថាប្រទេសទីបី នាំគ្នាឡើងឡានហើយប្តីខ្ញុំ ទាញចុះពីឡានវិញមិនឲ្យទៅទេ គិតថាបែកស្រុកឆ្ងាយស្រុកមិនបានចូលស្រុកវិញហើយក៏មិន បានទៅ ។

វណ្ណៈ : ចឹងកាលហ្នឹងមីងការហើយ ?

សារិន : ការហើយ មិនបានទៅស្រុកគេហ្នឹងទៅទាញចុះទាំងបីនាក់បងប្អូនហ្នឹង គេបានទៅអស់ទៅ ជំនាន់ខ្ញុំគេទៅអស់កាលគួរណាបានទៅស្រុកនេះទេ ប្តីខ្ញុំគាត់មិនទៅគាត់ខ្លាចបែកស្រុកគាត់ ហ្នឹង ។

វណ្ណៈ : ចឹងស្រុកប្តីមីងនៅខាងណាវិញ ?

សារិន : ស្រុកគាត់ទៅសៀមរាប ។

វណ្ណៈ : អ្នកខេត្តសៀមរាប ?

សារិន : បាទ ។

វណ្ណៈ : ចឹងកាលមីងមកដល់ដំបូងហ្នឹងនៅក្នុងព្រៃហ្នឹងអត់មានដូះទេ ?

សារិន : កាលដំបូងមិនមានដូះទេ កាលហ្នឹងមានសុទ្ធតែព្រៃបេងទាំងអស់ មានកូនឈើស្រឡៅមានសព្វ មានឈើក្របៀបភេទ ភាគច្រើនបេង ដល់ពួកយើងមករស់នៅយូរៗទៅក៏នាំគ្នាកាប់ទៅ ធ្វើជា ភូមិស្រុកទៅ បានកើតភូមិមកដល់សព្វថ្ងៃមក ។

វណ្ណៈ : ចឹងកាលហ្នឹងដើមបេងធំៗទេ ?

សារិន : ធំៗណាស់ ។

វណ្ណៈ : មានប៉ុន្មានពាន់ទេ ?

សារិន : មានតើប៉ុន្មានពាន់នោះ នាំគ្នាកាប់ខ្ទិចខ្ទីរអស់យកធ្វើតុធ្វើក្រែលាន់ ច្រើនតែគេប្រុសៗយើង ស្រីៗមិនដែលបានទេ ។

វណ្ណៈ : ចឹងកាលហ្នឹងមីងនៅជំរុំរហូតឬមួយចេញចូលមក ?

សារិន : ខ្ញុំនៅរហូតដល់ពេលចេញពីជំរុំមករដ្ឋគេឲ្យមកនៅហ្នឹងមក មុនទៅជំរុំនៅបឹងបេងហ្នឹងដល់ពេល កើតជំរុំហ្នឹងគាត់យកទៅដាក់ជំរុំហ្នឹងទៅ ដល់គេវែក្តារបំបែកយកពួកខ្ញុំមកពីជំរុំមកវិញ ។

វណ្ណៈ : ចឹងឆ្នាំណាមកពីជំរុំវិញ ?

សារិន : កាលហ្នឹងមកមិនដឹងជាឆ្នាំ៨០ ប៉ុន្មានទេ ភ្លេចហើយចាំមិនបានអស់ទេ ។

វណ្ណៈ : ប្រហែលជាឆ្នាំ៨២-៨៣ ?

សារិន : ប្រហែលជាឆ្នាំ៨៥ ។

វណ្ណៈ : ចឹងកាលហ្នឹងកំពង់តែពេញវែវដែរ ?

សារិន : បាទ! ៨៥ - ៨៦ ហើយតាមមើល ។

វណ្ណៈ : ចឹងមីងមកដល់នៅមានព្រៃឈើច្រើន ?

សារិន : បាទ ។

វណ្ណៈ : ចឹងព្រៃឈើអស់នៅឆ្នាំណាម៉ឺនមានបានដឹងទេ?

សារិន : មិនឈើអស់នៅឆ្នាំណាទេ តែដឹងថាមកដល់ដំបូងមានព្រៃឈើច្រើន ឈើតូចឈើធំសុទ្ធតែព្រៃ ទាំងអស់ ។

វណ្ណៈ : ចឹងគេថាចូលមកដល់ដំបូងមើលពន្លឺថ្ងៃមិនឃើញមិនអាចមើលឃើញមេឃចឹងទេ?

សារិន : ទេ កន្លែងខ្លះមើលឃើញ មានកន្លែងខ្លះមើលមិនឃើញទេ មានកន្លែងខ្លះវាលស្បូវចឹងដែរ តែ កន្លែងខ្លះព្រៃតែម្តង ។

វណ្ណៈ : ចឹងភាគច្រើនព្រៃ?

សារិន : បាទ! ភាគច្រើនព្រៃ ភាគចិត្តដែលមានវាលស្បូវ ។

វណ្ណៈ : ចឹងឈ្មោះយុំចឹងបេងហ្នឹងដោយសារអី?

សារិន : ដោយសារឈើបេងច្រើនហ្នឹងហើយ ហើយវាដុះក្នុងចុងហ្នឹងវាច្រើនមែន ។

វណ្ណៈ : ចឹងភូមិចំបក់នេះ?

សារិន : កាលហ្នឹងមានដើមចំបក់ច្រើន ។

វណ្ណៈ : តែឥឡូវអត់មាន?

សារិន : បាទ! តែដើមឈើសព្វថ្ងៃអស់ហើយគ្មានបេងគ្មានចំបក់ទៀតទេ ។

វណ្ណៈ : ចឹងឥឡូវអត់មានសល់មួយដងបេងក៏គ្មាន?

សារិន : បាទ! ឥឡូវចប់ហើយ ។

វណ្ណៈ : ចំបក់ក៏អត់មានអត់មានទុកមួយជាតំណាងទេ?

សារិន : បាទ! អត់មានទុក ។

វណ្ណៈ : ចឹងនៅពេលម៉ឺនមកដល់ក្នុងព្រៃដំបូងម៉ឺនកំសត់ខ្លួនទេ មាននឹកឃើញចង់ទៅស្រុកវិញទេ?

សារិន : បាទ! មកដល់ដំបូងកំសត់ណាស់ គិតថាលុះខ្លួនមកនេះមិនដឹងជាយ៉ាងណាយ៉ាងណាទេ បើទៅ ស្រុកជាមួយម៉ែស្រ្តីលុះបានបាត់ ។

វណ្ណៈ : ចឹងម្តាយម៉ឺនរត់ទៅវិញនៅឆ្នាំ៧៧ហ្នឹង?

សារិន : បាទ! ឆ្នាំ៧៧ហ្នឹងគាត់រត់មកដែរ ដល់កងខ្ញុំរត់មកដែលជួបគ្នានៅភ្នំដីរមាលហ្នឹង គេហៅទំនប់ត្រីលោតកាលហ្នឹង ជួបជាមួយម៉ែកូនគិតថាទៅស្រុកវិញ ដល់ឈប់ហូបបាយគេ និយាយថា ទៅវិញប្រយ័ត្នយួនរះពោះច្រកស្មៅណាស់ ។

វណ្ណៈ : មកពីម៉ឺនខ្លាចដោយសារតែម៉ឺនធ្លាប់ធ្វើការធុរនៅភ្នំពេញអីហ្នឹងម៉ឺនមានអារម្មណ៍ចឹង?

សារិន : បាទ ។

វណ្ណៈ : ចឹងបើទៅក៏គ្មានអីដែរ?

សារិន : ទៅមានអីណាម៉ែខ្ញុំទៅវិញមានអីណា ដុះនៅណាគេឲ្យនៅហ្នឹងវិញ ។

វណ្ណៈ : ដល់ម្តាយម៉ែត្រឡប់ទៅវិញក្រោយមកមានដឹងដំណឹងគាត់ទេ?

សារិន : មិនដែលបានដឹងទេ មិនដឹងជាឆ្នាំប៉ុន្មានទេ នៅពេលដែលចេញពីជំរំមកវិញម៉ែខ្ញុំមករកកូនដល់ហ្នឹង ម៉ែខ្ញុំមករកឃើញ ។

វណ្ណៈ : ឆ្នាំណាគាត់មក?

សារិន : មិនដឹងជាឆ្នាំប៉ុន្មានខ្ញុំភ្លេចហើយ ។

វណ្ណៈ : ចឹងកាលហ្នឹងមានខាងអ៊ុនភាគមកនៅទីនេះទេ?

សារិន : អត់មានទេ ។

វណ្ណៈ : ចឹងទាល់តែឆ្នាំ៩០ ជាងសមាហរណកម្មហើយចឹង?

សារិន : បាទ! មិនដឹងជាឆ្នាំប៉ុន្មានខ្ញុំមិនបានចាំទេ ។

វណ្ណៈ : កាលហ្នឹងខ្មែរក្រហមមិនឲ្យប្រជាជនចេញចូលមកបានទេ?

សារិន : កាលហ្នឹងប្រជាជនអាចចូលចេញមកបានដែរ ម៉ែខ្ញុំចូលមកដេកមួយយប់គេដេញឲ្យទៅវិញ គេដេញឲ្យទៅវិញបានតែមួយយប់ទៅវិញទៅ ។

វណ្ណៈ : ចឹងគេមានថាអីទេ?

សារិន : កាលហ្នឹងគេចោទថាខ្មាំងដែរ តាមគាត់មកពីតំបន់ខ្មាំងចឹងក៏ទៅវិញទៅ ក៏ទៅវិញដូនគាត់ទៅវិញ ។

វណ្ណៈ : ចឹងម៉ែកាលឆ្នាំ៨៥ - ៨៦ - ៨៧ អីហ្នឹងនៅក្នុងហ្នឹងគេនៅតែកាន់ជារបៀបដូចជំនាន់ខ្មែរក្រហម ដែលប្តូរមួយអត់ទេ?

សារិន : ដល់ពេលក្រោយមកគេបន្តមិនដូចជានៅជំនាន់បីឆ្នាំទេ មានឆ្នាំចាន់រកស៊ីតាមឯកជនរៀងៗខ្លួន ពីមុនកាលខ្ញុំនៅជានារីហ្នឹងហូបបាយរួមទាំងអស់ ដល់ក្រោយ៧៩មានគ្រួសារមកចាប់បែកឆ្នាំចាន់មក យើងហូបបាយឯកជនតាមគ្រួសារតូចធម្មតា ។

វណ្ណៈ : តែមានការចែករបបទេ?

សារិន : បាទ! របបគេចែកអង្ករចែកខ្នាញ់ប៊ីចេងស្ករចឹងមក យើងយកមកដាំគ្រួសារតូចខ្លួនឯងចឹងមក វាធ្ងន់ជាងកាលយើងនៅជានារី បើកាលពីមុនបាយរួមឆ្នាំរួមចាន់រួមទាំងអស់ ។

វណ្ណៈ : ចឹងកាលហ្នឹងខ្ញុំពួកគេថា នៅខាងព្រំដែនយើងហ្នឹង ខ្ញុំពួកគេថាខាងថ្នាក់ដឹកនាំខ្មែរក្រហមហ្នឹងចង់ប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិគ្រាក់ទ័រម៉ូតូអីដាក់រួមដែរ?

សារិន : បាទ! មានចង់ប្រមូលមែន តែអ្នកប្រមូលហ្នឹងមេខ្មែរក្រហមហ្នឹងឈ្មោះអីខ្ញុំមិនបានដឹងទេ តែខ្ញុំដឹងថាមេខ្មែរ ក្រហមហ្នឹង គេថាមេខ្មែរក្រហមចាប់តា សុន សេនយ៉ាងម៉េចទេ គេអ្នកដាក់

ដែនការណ៍ប្រមូល គោរពទេះតែមិនទាន់បានប្រមូលទេ គេចាប់បានមុន គេចាប់តាហ្នឹងបាន មុនគេថាតាហ្នឹងក្បត់ គេហ្នឹងគេចង់ទៅជាសេរីទូទៅហើយ តែគាត់ចង់ប្រមូលមែន ។

វណ្ណៈ : ចឹងពួកមានប្រមូលបានខ្លះហើយ ?

សារិន : មានប្រមូលភូមិគេឯណោះតែភូមិខ្ញុំមិនបានឃើញទេ ខ្ញុំដឹងថាគេប្រមូលមែន តែស្រុកយើង នៅនេះអត់ទេ ស្រុកម៉ាឡៃនេះនៅឡើយទេ ។

វណ្ណៈ : ចឹងនៅពេលដែលគាត់ចង់ប្រមូលមានអ្នកជំទាស់ហ្នឹងគាត់ដែរ ?

សារិន : មានគេជំទាស់ហើយគេចាប់គាត់ទៅ ចាប់តាសុន សេន ។

វណ្ណៈ : ពីណាជាអ្នកចាប់ ?

សារិន : ខាងទ័ពខាងខ្មែរក្រហមហ្នឹងចាប់ ចាប់តា សុន សេនហ្នឹងមិនដឹងជាគេយកទៅណាបាត់ទៅ ចាប់ហើយបាត់ទៅមិនដឹងជាគេយកទៅណា ។

វណ្ណៈ : ចឹងនៅពេលដែលគេបាញ់សម្លាប់គាត់មិនបានដឹងទេ ?

សារិន : ខ្ញុំមិនបានដឹងទេ ដល់ហ្នឹងលែងដឹងហើយ មិនដឹងជាគេយកទៅណាមកណា កាលសម័យហ្នឹង យើងបានគ្រួសារភិតតែនាំគ្នារកស៊ី ខ្ញុំមិនបានចាប់អារម្មណ៍ពីរឿងគេ លែងសួរភិតហើយ លែងសួរចាប់អារម្មណ៍ហើយ ។

វណ្ណៈ : ចឹងមិនភិតថាចាប់តាំងពីឆ្នាំ១៩៧៧ដល់ឆ្នាំ១៩៧៦ កាលមិនទាន់មានសមាហរណកម្មនឹង ហើយមានសមាហរណកម្មហើយ តើមួយណាស្រួលជាង ?

សារិន : ពីឆ្នាំ៧៧ ។

វណ្ណៈ : ពីឆ្នាំ៧៧ដល់៧៦ និយាយរួមទៅកាលហ្នឹងមិនទាន់ចុះចូលជាមួយរដ្ឋាភិបាលហ្នឹង សែនទេនឹងពី មុនមកមួយណាស្រួលជាង ?

សារិន : យើងពីមុនមកវានៅរៀនចង្អៀតណាស់ យើងរកស៊ីទៅមានប៉ះពាល់មានរដ្ឋអំណាចគេក៏តែតែ ណាស់ ។

វណ្ណៈ : បាទ ។

សារិន : ដល់យើងបានផ្តាច់ខ្លួនចូលក្នុងជាមួយបក្សប្រជាជនយើងហ្នឹងមកដូចថាយើងរកស៊ីស្រួលគ្មាន ពីណាជំទាស់អីទេ យើងវាស្រួលវាទូលាយវាស្រួល ។

វណ្ណៈ : វាស្រួលជាង ?

សារិន : បាទ! វាស្រួលជាង ។

វណ្ណៈ : យើងរកច្រើនបានច្រើនយើងរកតិចបានតិច ?

សារិន : បាទ! អ្នកណាមកច្រើនបានច្រើនអ្នកណាមិនមកអត់ វាទូលាយជាងវាស្រួលជាងការរស់នៅក៏
មិនពិបាកគេតិចទៀនដំទាស់មុខដំទាស់ក្រោយអី ។

វណ្ណៈ : បាទ ។

សារិន : ប៉ះពាល់លិចកើតអី និយាយរឿងពាក្យថាប៉ះពាល់ណាស់ ។

វណ្ណៈ : បាទ ។

សារិន : បាទ! វាភាពទូលាយជាងវាស្រួលក្នុងការរស់នៅវាស្រួលស៊ីចុកវាអត់មានប៉ះពាល់អីខាងនេះខាង
នោះអីគេថាវាទូលាយ ។

វណ្ណៈ : ចឹងពីមុនមកដូចជាកាលជំនាន់បីឆ្នាំម៉ែនដឹងថាមានការសម្លាប់មនុស្សចាប់មនុស្សអីទេ
កាលហ្នឹង?

សារិន : ខ្ញុំគិតថាដែលតែខ្ញុំមិនបានរស់នៅជិតកន្លែងដែលគេសម្លាប់មនុស្សអីនោះ តែដល់យើងចេញ
មកនេះមកបានឮសូររូកេនិយាយ ។

វណ្ណៈ : ចឹងនៅពេលដែលគេនិយាយឬបានមើលឯកសារម៉ែនជឿថាមានការសម្លាប់មនុស្សមែនឬក៏
យ៉ាងចិត្តរបស់ម៉ែន?

សារិន : ខ្ញុំគិតថាអាចមានមែនខ្លះហើយតាមមើល តែគ្រង់ថាឲ្យឃើញហ្នឹងភ្នែកវាមិនដែលឃើញ ។

វណ្ណៈ : ចឹងម៉ែនជឿទេ?

សារិន : បាទ! មានជំនឿជឿវាមានប៉ះពាល់ខ្លះមែនហ្នឹងឯង តែកន្លែងខ្ញុំនៅដូចខ្ញុំនិយាយចឹងខ្ញុំមិនដែល
បានឃើញទេ ។

វណ្ណៈ : កាលជំនាន់ហ្នឹងអ្នកដែលធ្វើការនៅភ្នំពេញនិងយោធានៅសមរម្យមុខមិនសូវបានដឹងអ្នករស់
នៅខាងក្រោយទេ?

សារិន : បាទ ។

វណ្ណៈ : តែនៅភ្នំពេញមានអ្នកធំៗ បាត់ខ្លួនមួយចំនួនដែរ?

សារិន : បាទ! តែកាលហ្នឹងយើងកូនចៅវាមិនបានដឹងរឿងច្រើន ។

វណ្ណៈ : បាទ ។

សារិន : ដល់ចេញមកក្រៅចេះ បានឮគេនិយាយ អូ! អញហើយបើសិនជាប៉ះអីគេ គេចាប់មែនឯង
ហើយតែអត់សម្លាប់មែនអីវាមិនដែលជួប ។

វណ្ណៈ : បាទ ។

សារិន : វានៅប៉ះកន្លែងស្រួលដែរ គេប្រើវត្ថុមុខរត់ក្រោយមែនឃើញគេសម្លាប់គ្នាចឹងខ្ញុំមិនដែលឃើញ
ទេ ។

វណ្ណៈ : ចឹងមកដល់ឥឡូវនេះ ដូចជាម៉ឺនមានចិត្តចង់ទៅរស់នៅស្រុកកំណើតវិញមិនមានចិត្តទេឬចង់រស់នៅកន្លែងហ្នឹងរហូត?

សារិន : កាលខ្ញុំមកនៅដំបូងខ្ញុំគិតថាចង់ទៅនៅស្រុកខ្ញុំវិញ ដល់ខ្ញុំបានទៅមើលស្រុកភូមិវិញខ្ញុំ ទៅតាមម៉ែខ្ញុំគាត់មករកខ្ញុំគេចែកដីគ្នាអស់មើលទៅវាបង្អៀត ចឹងខ្ញុំមានកូនច្រើនពេកខ្ញុំមិនអាចទៅរស់នៅ កន្លែងភូមិកំណើតវិញទេ ខ្ញុំចង់នៅរកដីឲ្យបានច្រើនឲ្យកូនធ្វើព្រោះយើងជាអ្នកស្រែ ។

វណ្ណៈ : បាទ ។

សារិន : ឲ្យកូនរកស៊ីធ្វើស្រែធ្វើចំការទៅបានជាខ្ញុំនៅកើតដីនេះខ្ញុំនៅដល់សព្វថ្ងៃមកហ្នឹង ។

វណ្ណៈ : ចឹងរាល់ថ្ងៃនេះម៉ឺនមានដីប៉ុន្មានហិចតាដែរ?

សារិន : កាលពីមុនខ្ញុំមានដីច្រើនមែន តែខ្ញុំធ្វើចំការខាតទៅខ្ញុំលក់សងគេអស់ហើយសព្វថ្ងៃនេះ នៅសល់ដីប្រហែលជាបីហិចតាប៉ុណ្ណឹងឯង ពីមុនមានច្រើនហិចតាពី៧០ ទៅ៨០ ហិចតា ។

វណ្ណៈ : ចឹងមានច្រើន?

សារិន : បាទ! កាលហ្នឹងខ្ញុំទិញគេ ដូចមានអ្នកចង់ទៅស្រុកវិញចឹងទៅខ្ញុំទិញ ដល់ដីធំយើងធ្វើចំការយកលុយគេធ្វើ ដល់ធ្វើទៅជួបគ្រោះរាំង៥ឆ្នាំហ្នឹងធ្វើទៅវាខាត នៅពេលដាំដុះហើយវារាំងធំបំផុតអស់ទៅវាសារថ្មីហើយដាំម្តងអស់បួនសែនបាត បួនសែនទៅប្រាំសែនបាតទាំងកូនទាំងពូជដល់ដាំម្តងទៅពីរដងបីដងវាខ្ញុំខាតចំការហ្នឹង ខាតរាប់លានបាត ។

វណ្ណៈ : ចឹងកលដីចង់អស់?

សារិន : បាទ! ខ្ញុំលក់ដីចង់អស់បានសងគេរួច នៅសល់តែបន្តិចបន្តួច សម្រាប់កូនធ្វើសព្វថ្ងៃហ្នឹង ។

វណ្ណៈ : ដល់ឥឡូវបានហើយធ្លាក់ភ្លៀងខ្លះទៀត?

សារិន : បាទ! សណ្តែកសៀងអីខូចអស់ហើយមិនបានច្រូតទេ សណ្តែកខៀវអីរួញអស់រលីង ។

វណ្ណៈ : ចឹងបើយើងដាំបានយើងលក់ឲ្យទៅខាងថៃ?

សារិន : បាទ! ជួនលក់ឲ្យថៃជួនខាងខ្មែរមានហាងឆេងជាងយើងលក់ឲ្យខ្មែរ បើថៃថ្លៃជាងលក់ឲ្យថៃទៅ ។

វណ្ណៈ : សណ្តែកបានមួយគីឡូប៉ុន្មាន?

សារិន : កាលខ្ញុំលក់ខែមុនបាន៣៣ « ហ្នឹងមានន័យថា៣៣០០ រៀល » ។

វណ្ណៈ : ហ្នឹងយើងនៅទាន់ល្អ?

សារិន : បាទ! ឥឡូវថាទៅជាងម៉ែសណ្តែកខ្ញុំមិនបានបេះដងអាដាំក្រោយនោះ កូនថាវាញអស់ហើយបេះមិនកើតទេ ។

វណ្ណៈ : ចឹងយើងដាំចឹងពីលើទឹកភ្លៀងធម្មជាតិតែម្តង?

សារិន : បាទ! អត់មានកន្លែងបូមទេ ។

វណ្ណៈ : ស្រុកនេះបុកអណ្តូងអត់បានទេ?

សារិន : អត់ទេ បុកបានតែតាមចំការទៅបុកអន្លើណាបាញ់បានបើដីគេច្រើនៗ នោះមានដីច្រើននោះ
មានធ្វើបន្តិចៗណា ។

វណ្ណៈ : ចឹងអ្នកស្រុកនេះក្រៅពីធ្វើចំការគេឲ្យធ្វើអីទៀតហើយ?

សារិន : ក្រៅពីធ្វើចំការមានធ្វើអីទេ នៅស្រុកនេះ ។

វណ្ណៈ : ចឹងមានទៅស៊ីឈ្នួលនៅថៃទេ?

សារិន : បាទ! មានអ្នកខ្លះអត់មានដីធ្លីចឹង ទៅស៊ីឈ្នួលដាំដំឡូង កាប់អំពៅ ដាំដំណាំឲ្យថៃចឹងទៅ អ្នក
មានចំការគេធ្វើខ្លួនឯងចឹងទៅ ។

វណ្ណៈ : ចឹងនៅភូមិនេះមានសាលារៀនដែរ?

សារិន : មាន ។

វណ្ណៈ : គេហៅសាលារៀនអីគេ?

សារិន : សាលារៀនបឋមសិក្សានេះឯង ។

វណ្ណៈ : អនុវិទ្យាល័យបឋមសិក្សា?

សារិន : បាទ ។

វណ្ណៈ : ចឹងកូនចៅម៉ីនមានបានរៀនសូត្រខ្លះទេ?

សារិន : រៀនទាំងអស់ក្នុងឃ្លាំងឯង ម៉ីនការហើយបានរៀនត្រឹមថ្នាក់ទី១០ ហើយមួយនេះរៀនបានថ្នាក់
ទី១២ ។

វណ្ណៈ : ចឹងមានរៀនបន្តទៀតទេ?

សារិន : នៅរៀនបន្ត ប្រឡងបាក់ឌុបធ្លាក់គេឲ្យប្រលងមួយសារទៀត គេថាយ៉ាងម៉េចទេ ថាខាងម៉ាឡៃ
និងខាងហ្វៃយ័រ បែកថាឆ្នាំណាក៏ជាប់ច្រើន ឆ្នាំណាក៏ជាប់ច្រើនស្រាប់តែឆ្នាំហ្នឹងកូនសិស្សធ្លាក់សីង
តែទាំងអស់ ជាប់តែប៉ុន្មាននាក់ប្រហែល១០ នាក់ហើយមិនដឹងកូនសិស្សប្រឡងយ៉ាងម៉េច ។

វណ្ណៈ : ចឹងឥឡូវឲ្យប្រឡងសារថ្មី?

សារិន : កូនសិស្សខឹងគ្រប់ក្តារមួយៗ គេមិនឲ្យប្រលងសារថ្មីទេ គេឲ្យរៀនមួយឆ្នាំទៀត ចឹងហើយបាន
ជាចូលរៀនសារថ្មីទៀត ។

វណ្ណៈ : ចឹងនៅរៀនប៉ុន្មាននាក់ទៀតក្នុងផ្ទះម៉ីនហ្នឹង?

សារិន : នៅរៀនពីរនាក់ទៀត ។

វណ្ណៈ : រៀនថ្នាក់ធំដែរ?

សារិន : ថ្នាក់ទី១ ១ និងទី១២មួយ ។

វណ្ណៈ : ចឹងចាំខ្ញុំសម្ភាសន៍មីងចប់ចាំខ្ញុំឲ្យសៀវភៅប្រវត្តិសាស្ត្រកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យទៅមីង គេ
និយាយជំនាន់ខ្មែរក្រហមហើយឆ្នាំក្រោយៗ មានកម្មវិធីបង្រៀនតាមសាលាហើយ ហើយអាច
ចេញប្រលងទៀត ។ ។

សារិន : បាទ ។

វណ្ណៈ : ចឹងចាំខ្ញុំសម្ភាសន៍មីងចប់ខ្ញុំយកមកឲ្យមីងពីរក្បាលយកទុករៀន ។

សារិន : បាទ ។

វណ្ណៈ : ចឹងមីងគិតថាស្រុកម៉ាឡៃឆ្នាំ៧៧និង៧៨មានលក្ខណៈខុសគ្នាយ៉ាងម៉េចដែរ ?

សារិន : ចំពោះខ្ញុំគិតថាស្រុកម៉ាឡៃសព្វថ្ងៃដូចជា សម្បូរសប្បាយហូរហៀរគ្រាន់ហើយសប្បាយជាង
សម័យមុន សប្បាយវាមិនប្រហែលយើងជំនាន់ពូមុនទេណាស់ គ្រាន់តែវាដិតប្រហែលហើយ
តែវាបរិបូរគ្រាប់គ្រាន់ទាំងអស់ទៅតាមលទ្ធភាពយើងមានតិចមានច្រើន វាគ្រាន់ជាងមុន ។

វណ្ណៈ : ចឹងនៅថ្ងៃក្រោយមីងគិតផ្សះផ្សារកុំឲ្យមានប្រកាន់ថាខ្មែរក្រហមខ្មែរសម័យទៀតចង់និយាយថា
ថាឲ្យមានខ្មែរតែមួយអីតើមីងមានគំនិតចឹងដែរអត់ ?

សារិន : បាទ! ខ្ញុំមិនចង់ឲ្យមានដូចជាខ្មែរក្រហមកើតមកវិញខ្ញុំអាណិតកូន កុំឲ្យលំបាកវេទនាដូចសម័យខ្ញុំ
ខ្ញុំមិនចង់ឲ្យយល់តទៅទៀតទេ ។

វណ្ណៈ : ចឹងមីងចង់ឲ្យមានគំនិតផ្សះផ្សារអ្នកហ្នឹងជាខ្មែរក្រហមក៏ដោយតែមីងនៅតែមានចិត្តរាប់អាន
និយាយលេងខ្មែរតែមួយមីងមានគំនិតចឹងទេ ?

សារិន : ទោះបីជាអ្នកហ្នឹងមានកុំបែបណាក៏ដោយឬកាត់មានទោសប៉ុណ្ណាក៏ដោយមនុស្សដូចគ្នានៅតែមាន
ការរាប់រកគ្នាធម្មតាមិនចង់មានទំនាស់ជាមួយពីណាតទៅទៀតក៏អត់ទេ ចង់ឲ្យរួបរួមគ្នាជាខ្មែរតែ
មួយ ។

វណ្ណៈ : ចឹងខ្ញុំដូចជាមិនមានអ្វីចង់សួរមីងទេ តើមីងមានអ្វីចង់សួរខ្ញុំទៅទៀតទេ ?

សារិន : ខ្ញុំមិនមានសំណួរអីទេ ខ្ញុំល្ងង់ណាស់ ។

វណ្ណៈ : ចឹងនៅឃុំមីងមានដីដីជាមានភូមិប៉ុន្មានទេ ?

សារិន : នៅឃុំបឹងបេង ?

វណ្ណៈ : បាទ ។

សារិន : មានភូមិ៤ មានភូមិចំបក់ ល្ងា និងជ្រៃ មានតែបីទេអានុមានភូមិបីទេ ។

វណ្ណៈ : ចឹង ?

សារិន : បាទ ! ភូមិជ្រៃ ភូមិចំបក់ ភូមិល្ងា ប៉ុណ្ណឹងឯង ។

វណ្ណៈ : មានពាហ្មមីដឹងតែបីហ្នឹង?

សារិន : ដឹងតែបី ខ្ញុំមិនសូវបានដើរទេ តាំងពីក្មេងមកគេឲ្យចាំកន្លែង នៅតែដុះមែន ។

វណ្ណៈ : ចឹងខ្ញុំអរគុណមីដច្រើន ។

សារិន : ចាស ។

« ចប់ »